

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyně Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové ve věci

žalobce: **M. H.**
bytem X
zastoupen JUDr. Petrem Hrnčířem
sídlem Na Poříčí 1079/3a, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 3. 10. 2019, č. j. MV-83142-12/SO-2019

takto:

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 3. 10. 2019, č. j. MV-83142-12/SO-2019, a rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 10. 5. 2019, č. j. OSZ-142855-16/M-Če-2019, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů v řízení ve výši 15 342 Kč ve lhůtě do 1 měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Petra Hrnčíře, advokáta.

Odůvodnění:

- I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 4. 11. 2019 u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 3. 10. 2019, č. j. MV-83142-12/SO-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věci služebního poměru (dále jen „ředitel OSZ“ nebo „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 5. 2019, č. j. OSZ-142855-16/M-Če-2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí potvrdil.
2. Prvostupňovým rozhodnutím ředitel OSZ podle § 179 za použití § 192 odst. 2 ve spojení s § 209 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) zastavil řízení o žádosti žalobce o přezkoumání a určení řádné výše výsluhového příspěvku a uhrazení měsíčních doplatků řádné výše výsluhového příspěvku za období od 1. 9. 2010, podané dne 2. 5. 2019 (dále jen „žádost“), kterou se žalobce domáhal přepočtu výsluhového příspěvku za analogického užití ustanovení § 142 odst. 4 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“) a § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1885 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Ředitel OSZ vyhodnotil žádost žalobce jako žádost o obnovu řízení ve smyslu § 192 zákona o služebním poměru ve věci pravomocného rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru č. j. OSZ- 142855/V-On-2010 ze dne 4. listopadu 2010, kterým byl žalobci přiznán od 1. 9. 2010 výsluhový příspěvek ve výši 20 811 Kč měsíčně (dále též „rozhodnutí o výsluhovém příspěvku“).

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v úvodní části žaloby stručně shrnul správní řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí. Uvedl, že rozhodnutími ze dne 8. 4. 2019, č. j. KRPB-167147-65/ČJ-2018-0600KR a ze dne 2. 5. 2019, č. j. KRPB-163660-35/ČJ-2018-0600NT byl žalobci na základě jeho žádostí doplacen služební příjem za období 2007 – 2009 a doplacena řádná výše odchodného, což mělo vliv na stanovení správné výše průměrného hrubého služebního příjmu žalobce za kalendářní rok 2009, tj. částky 44 927 Kč na místo částky 41 621 Kč, z níž vycházelo rozhodnutí o výsluhovém příspěvku. Žalobce poukázal na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 As 69/2016-31 a z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2018, č. j. 7 As 130/2018-28 a označil za nesprávný a nezákonný postup správního orgánu prvního stupně, který posoudil žádost žalobce jako žádost o obnovu řízení ve věci pravomocného rozhodnutí o výsluhovém příspěvku, přičemž následně žádost ani věcně neprojednal s odůvodněním, že uplynuly lhůty pro obnovu řízení, resp. že uplynuly lhůty k možnosti přezkoumat výši výsluhového příspěvku žalobce. Žalobce nesouhlasil ani s argumentací uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaný k závěrům vycházejícím z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 As 69/2016-31 poznamenal, že se jednalo jen „... o úvahu soudu nad dalším možným postupem. Aby bylo možné v obdobných případech ve veřejném právu použít analogii iuris, bude nezbytné, aby se soud jednoznačně vyslovil v této otázce a založil tak závazný právní názor, nikoli pouhou úvahu nad možným postupem. Z toho důvodu tak nelze závěry vyplývající z rozsudku NSS týkající se možnosti použití analogie iuris považovat za autoritativní a závazný právní názor.“
4. V prvním žalobním bodu žalobce namítal nezákonnost napadeného i prvostupňového rozhodnutí. Měl za to, že ředitel OSZ ani žalovaný správně neposoudili žádost žalobce ze

dne 2. 5. 2019, ve které se domáhal přepočtu výsluhového příspěvku a doplacení řádné výše výsluhových příspěvků od 1. 9. 2010. Správní orgány měly v návaznosti na závěry judikatury NSS aplikovat analogicky § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání a ve spojení s § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění provést přepočet výsluhového příspěvku žalobce a přiznat žalobci jeho řádnou výši od 1. 9. 2010 s tím, že jako podklad pro přepočet měl sloužit průměrný hrubý služební příjem žalobce za kalendářní rok 2009 ve výši 44 927 Kč. Žalobce namítal, že služební funkcionář v prvostupňovém rozhodnutí vyhodnotil žádost žalobce v rozporu s jeho vůlí jako žádost o obnovu řízení ve věci pravomocného rozhodnutí o výsluhovém příspěvku, řízení zastavil a deklaroval uběhnutí prekluzivních lhůt.

5. *Druhým žalobním bodem* žalobce namítal, že se žalovaný nepřiklonil ke shora citované judikatuře Nejvyššího správního soudu, nezjistil a neprovedl skutková zjištění relevantní pro napadené rozhodnutí, a zejména v rámci napadeného rozhodnutí n neaplikoval závěry z rozsudku NSS ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 As 69/2016-31, podle něhož v případech chybějící úpravy přepočtu výsluhového příspěvku v zákoně o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů lze pro účely přepočtu výsluhového příspěvku analogicky použít § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání.
6. Ve *třetím žalobním bodu* žalobce upozornil na procesní vady, které spatřoval v rámci prvoinstančního i odvolacího řízení. Žalobce zejména namítal, že se žalovaný nevypořádal s argumenty uvedenými v žádosti, v odvolání proti rozhodnutí ředitele OSZ ani v dodatečném vyjádření žalobce (sdělení) ze dne 30. 8. 2019.
7. Žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí, pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 30. 12. 2019 k *prvnímu žalobnímu bodu* rekapituloval, že služební poměr žalobce skončil dnem 31. 8. 2010 podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. m) zákona o služebním poměru. Rozhodnutím ředitele OSZ ve věcech služebního poměru ze dne 4. 11. 2011 č. j. OSZ-142855-18/V-On-2010 byl žalobci přiznán od 1. 12. 2011 výsluhový příspěvek ve výši 20 811 Kč měsíčně. Nedatované podání žalobce, doručené dne 2. 5. 2019, bylo ředitelem OSZ posouzeno jako žádost o obnovu řízení ve smyslu § 192 zákona o služebním poměru, s čímž žalobce nesouhlasil, když v rámci celého řízení uváděl, že nežádal o obnovu řízení, ale výslovně se domáhal přepočtu výsluhového příspěvku a doplacení řádné výše výsluhových příspěvků za období od 1. 9. 2010. Žalovaný upozornil, že i v případě vadného rozhodování v oblasti výsluhových nároků lze příslušné vady posuzovat a případně je zhojit výlučně postupem souladným s příslušnými ustanoveními zákona o služebním poměru a nikoliv případnou analogickou aplikací obdobných ustanovení jiných zákonů. Právní moc rozhodnutí ve věcech služebního poměru lze přitom prolomit pouze prostřednictvím obnovy řízení či přezkumného řízení (§ 192 a § 193 zákona o služebním poměru). V důsledku uplynutí prekluzivních lhůt však již v daném případě nebylo možné v mezích zákona o služebním poměru do rozhodnutí o výsluhovém příspěvku zasáhnout, bez ohledu na to, zda by šlo o změnu ve prospěch či v neprospěch žalobce.
9. Žalovaný se neztotožnil ani s *druhou žalobní námitkou* a setrval na právním názoru obsaženém v napadeném rozhodnutí, ve kterém podrobně rozvedl důvody, proč nelze

rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 As 69/2016-31 na daný případ aplikovat. V souvislosti s touto žalobní námitkou žalovaný poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2019, č. j. 11 Ad 2/2018-32, který se týkal obdobné věci, tj. možnosti přepočtu výsluhového příspěvku za analogického použití § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání. Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl, přičemž analogickou aplikovatelnost ustanovení § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání na projednávanou věc nepřipustil, a to za použití argumentů obdobných těm, které uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Závěry rozsudku NSS ze dne 26. 4. 2018, č. j. 7 As 130/2018-28, považuje žalovaný ve vztahu k projednávané věci za irelevantní, neboť uvedené rozhodnutí se týká služebního poměru vojáka z povolání.

10. Žalovaný nesouhlasil ani se *třetí žalobní námitkou*, neboť je přesvědčen, že napadené rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo, není zatíženo procesními vadami, které by způsobovaly nezákonnost napadeného rozhodnutí. V průběhu odvolacího řízení bylo s žalobcem průběžně komunikováno a žalobci bylo umožněno nahlédnout do spisového materiálu dne 29. 7. 2019. V rámci napadeného rozhodnutí bylo řádně reflektováno na podané odvolání žalobce, včetně jeho dodatečných vyjádření učiněných v průběhu odvolacího řízení, přičemž s veškerými argumenty žalobce se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal.
11. Žalovaný shrnul, že napadené rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy ani není věcně nesprávné a navrhl, aby soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

IV. Další podání žalobce

12. V replice k vyjádření žalovaného ze dne 15. 1. 2020 žalobce setrval na své žalobní argumentaci a tuto rekapituloval, přičemž obsáhle citoval též z judikatury NSS. K žalovaným odkazovanému rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2019, č. j. 11 Ad 2/2018-32, žalobce uvedl, že z hlediska projednávané věci není primárně právně relevantní charakter dávek či skutečnost, že výsluhové příspěvky dle zákona o vojácích z povolání vy měly případně mírně odlišné podmínky výpočtu. Relevantní z pohledu judikatury NSS je naopak skutečnost, zda může být nesprávně vypočtená výše výsluhového příspěvku podle zákona o služebním poměru přepočítána tak, aby byla napravena nespravedlnost způsobená rozhodujícím správním orgánem. Žalobce zopakoval, že v daném případě se podle judikatury NSS pro možnost přepočtu a doplacení nesprávně vypočtené výše výsluhového příspěvku použije analogicky zákon o vojácích z povolání za analogické aplikace § 56 zákona o důchodovém pojištění; samotný přepočet ovšem proběhne podle podmínek zákona o služebním poměru.
13. V doplnění repliky ze dne 17. 1. 2020 žalobce poukázal na právní názor Ústavního soudu České republiky ve vztahu k výkladu a aplikaci práva vyjádřený v nálezu ze dne 8. 2. 2011, sp. zn. I. ÚS 2920/09.
14. V doplnění repliky ze dne 19. 9. 2020 žalobce upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2020, č. j. 4As 489/2019-27, kterým NSS zrušil žalovaným odkazovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2019, č. j. 11 Ad 2/2018-32, jakož i v té věci napadená správní rozhodnutí obou stupňů, a to z důvodu nesprávného posouzení sporné právní otázky, přičemž zcela potvrdil závěry vyplývající z předchozí judikatury NSS.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů /dále jen „s. ř. s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Městský soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 s. ř. s., neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a souhlas žalovaného soud ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. předpokládal. Žalobcem navržené důkazy jsou součástí spisového materiálu předloženého správním orgánem, z něhož soud při rozhodování obligatorně vychází, jejich provedení by tudíž bylo nadbytečné.
16. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 věta první s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Ze správního spisu vyplynuly tyto pro věc podstatné skutečnosti
18. Rozhodnutím ředitele OSZ ve věcech služebního poměru ze dne 4. 11. 2011, č. j. OSZ-142855-18/V-On-2010 byl žalobci přiznán od 1. 12. 2011 výsluhový příspěvek ve výši 20 811 Kč měsíčně. Žalobce proti tomuto rozhodnutí brojil odvoláním, které ministr vnitra rozhodnutím ve věcech služebního poměru č. 41/2011 ze dne 10. 3. 2011 zamítl a potvrdil napadené rozhodnutí. Obě rozhodnutí nabyly právní moci dnem 15. 3. 2011.
19. Žádostí doručenou dne 2. 5. 2019 požádal žalobce o přepočítání výsluhového příspěvku a doplacení řádné výše výsluhových příspěvků za období od 1. 9. 2010. V žádosti uvedl, že v rozhodnutí o výsluhovém příspěvku bylo vycházeno z průměrného hrubého služebního příjmu žalobce za kalendářní rok 2009 ve výši 41 621 Kč. Ode dne 1. 9. 2010 byla žalobcem vedena správní resp. soudní řízení, ve kterých žalobce uplatňoval nesouhlas s výpočtem služebního příjmu za období relevantní pro výpočet výsluhového příspěvku. Správní řízení bylo ukončeno rozhodnutím ze dne 8. 4. 2019, č. j. KRPB-167147-65/ČJ-2018-0600KR (o nárocích na doplacení řádné výše měsíčních služebních příjmů), a rozhodnutím ze dne 2. 5. 2019, č. j. KRPB-163660-35/ČJ-2018-0600NT (o doplatku odchodného), přičemž byla stanovena správná výše průměrného hrubého služebního příjmu žalobce za kalendářní rok 2009 ve výši 44 927 Kč.
20. O uvedené žádosti bylo rozhodnuto ředitelem odboru sociálního zabezpečení ve věcech služebního poměru ze dne 10. 5. 2019, č. j. OSZ-142855-16/M-Če-2019 tak, že podle § 179 za použití § 192 odst. 2 ve spojení s § 209 zákona o služebním poměru se zastavuje obnovené řízení ve věci pravomocného rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru č. j. OSZ-142855/V-On-2010 ze dne 4. listopadu 2010, kterým byl žalobci přiznán výsluhový příspěvek od 1. 9. 2010 ve výši 20 811 Kč měsíčně. Podle odůvodnění prvostupňového rozhodnutí *„nebyla ... dodržena čtyřletá objektivní lhůta pro podání žádosti o obnovu řízení, která marně uplynula dne 16. března 2015, tudíž nejsou splněny podmínky pro obnovu řízení stanovené ustanovením § 192 odst. 2 zákona o služebním poměru. ... Služební funkcionář ... nerozporuje, že tu je nová skutečnost způsobící založit změnu výše přiznaného výsluhového příspěvku, která existovala v době původního řízení a kterou nemohl odvolatel bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit. Napadené rozhodnutí však nelze změnit, neboť došlo k marnému uplynutí čtyřleté objektivní prekluzivní lhůty. Služební funkcionář se proto nemohl zabývat meritem věci, tedy změnou přiznaného výsluhového příspěvku v důsledku vyššího měsíčního služebního příjmu pro účely stanovení výše výsluhového*

příspěvku, ke které došlo v důsledku doplacení služebního příjmu na základě v žádosti citovaných pravomocných rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ve věcech služebního poměru č. j. KRPB-167147-65/ČJ-2018-0600KR ze dne 8. dubna 2019, resp. č. j. KRPB-163660-35/ČJ-2018-0600NT ze dne 2. května 2019. ... na rozdíl od zákona o vojácích z povolání neumožňuje v řízení a při výplatě výsluhových nároků postupovat podle zvláštních právních předpisů upravujících organizaci a řízení ve věcech důchodového pojištění a výplatu dávek důchodového pojištění“. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 19. 5. 2019.

21. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém argumentoval v podstatě shodně jako v posléze podané žalobě.
22. O odvolání bylo rozhodnuto ministrem vnitra žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 3. 10. 2019, č. j. MV-83142-12/SO-2019 tak, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 10. 5. 2019, č. j. OSZ-142855-16/M-Če-2019 bylo potvrzeno. Ministr vnitra se ztotožnil se závěry, které uvedl prvostupňový správní orgán v odůvodnění rozhodnutí, poukázal na to, že v daném případě nelze absenci úpravy přepočtu výsluhového příspěvku v zákoně o služebním poměru považovat za mezeru v zákoně. Zákon o vojácích z povolání a zákon o služebním poměru jsou dvě komplexní a na sobě zcela nezávislé právní úpravy. Pro nápravu nesprávných rozhodnutí ve věcech služebního poměru v režimu zákona o služebním poměru byl zákonodárcem zvolen odlišný postup než v zákoně o vojácích z povolání. V režimu zákona o služebním poměru po uplynutí lhůt podle § 193 odst. 4 resp. § 192 odst. 2 převládá nad zásadou materiální správnosti zájem na stabilitě nabytých práv. Správní orgán navíc poukázal na to, že žalobcem uvedená argumentace, vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016 č. j. 9 As 69/2016-31 byla vyjádřena toliko jako úvaha nad možným postupem, věcně tato problematika řešena nebyla.
23. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že služební poměr žalobce skončil dnem 31. 8. 2010 podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. m) zákona o služebním poměru, ani o tom, že žalobci byl výsluhový příspěvek přiznán podle zákona o služebním poměru, přičemž při stanovení jeho výše bylo vycházeno z průměrného měsíčního hrubého služebního příjmu žalobce za kalendářní rok 2009 v částce 41 621 Kč.
24. Rovněž bylo nesporným, že v důsledku rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 8. 4. 2019, č. j. KRPB-167147-65/ČJ-2018-0600KR a ze dne 2. 5. 2019, č. j. KRPB-163660-35/ČJ-2018-0600NT, v nichž byla stanovena správná výše průměrného měsíčního hrubého služebního příjmu žalobce za kalendářní rok 2009 ve výši 44 927 Kč, je tu nová skutečnost způsobilá založit změnu výše přiznaného výsluhového příspěvku, která existovala v době původního řízení a kterou nemohl žalobce bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit.
25. Zákon o služebním poměru přepočet výše pravomocně přiznaného výsluhového příspěvku neumožňuje, přezkum rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku, které nabylo právní moci, je možný za použití mimořádných opravných prostředků, kterými jsou obnova řízení nebo přezkumné řízení (§ 192, § 193 zákona o služebním poměru).
26. Sporná je v posuzovaném případě právní otázka, zda lze na výsluhový příspěvek analogicky využít § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání, respektive v souladu s § 56 zákona o důchodovém pojištění provést jeho přepočet, byl-li stanoven v nesprávné výši.

27. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
28. Podle § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání, *není-li v této části zákona stanoveno jinak, řídí se organizace a řízení o výsluhových náležitostech a jejich výplata ustanoveními zvláštních právních předpisů o organizaci a řízení ve věcech důchodového pojištění a výplatě dávek důchodového pojištění. V poznámkách pod čarou je současně odkázáno na zákon o důchodovém pojištění a zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení.*
29. Ve smyslu § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží.
30. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 As 69/2016 - 31, dospěl k závěru, že *„výsluhový příspěvek je opakující se dávkou sloužící k zachování životní úrovně příslušníků ozbrojených složek při jejich dalším zaměstnání v civilním životě. Při respektování zásad demokratického právního státu a ústavních principů nelze připustit, že kvůli prvotnímu nesprávnému výpočtu výsluhového příspěvku by byl příjemce této dávky navždy a opakovaně každý měsíc krácen při její výplatě. Zákon o služebním poměru výslovně mechanismus úpravy výsluhového příspěvku při zjištění jeho nesprávné výše (s výjimkou standardních řádných a mimořádných opravných prostředků) neupravuje. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že tato chybějící úprava je zákonodárcem nezamýšlenou mezerou v právu.“*
31. V rozsudku ze dne 11. 6. 2020, č. j. 4As 489/2019-27, na který poukázal žalobce, pak Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že *„...ve věci sp. zn. 9 As 69/2016 posuzoval otázku, zdali lze při přezkumu rozhodnutí o valorizaci výsluhového příspěvku přezkoumat také rozhodnutí, jímž byl tento výsluhový příspěvek přiznán, a účinně namítat jeho nesprávnou výši. Dále formuloval závěr o možném analogickém využití § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání na právní vztahy podle zákona o služebním poměru, který s uvedenou otázkou bezprostředně souvisel. Nelze proto konstatovat, že by tento závěr byl učiněn jen jako obiter dictum.“*
32. Nejvyšší správní soud se tedy se závěry formulovanými v rozsudku ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 As 69/2016 - 31, jednoznačně ztotožnil, považuje je za zcela správné a neshledal žádný důvod se od nich odchýlit. Ve vztahu k přepočtu výše pravomocně přiznaného výsluhového příspěvku pak výslovně uzavřel, že *„... pokud zákon o služebním poměru mechanismus přepočtu žádným způsobem neupravuje, neznamená to, že by v budoucnu již nikdy takový přepočet nemohl být umožněn a jednou nezákonně vypočtená opakující se dávka by se nemohla do budoucna již nikdy změnit. I ve veřejném právu je totiž přípustná analogie práva. Zákon o služebním poměru však neobsahuje normu upravující podobnou materii, a proto nelze využít analogie legis. Jakkoliv je pak použití analogie iuris ve veřejném právu značně nežádoucí, existují situace, kdy je této analogie třeba využít. Ustanovení § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání odkazuje na zákon o důchodovém pojištění, kdy v jeho § 56 je zakotveno řízení o změně důchodu, které pro oblast vztahů důchodového pojištění výrazným způsobem upřednostňuje zásadu materiální správnosti před zásadou neměnnosti správních rozhodnutí. Jinými slovy zde nedochází k překážce rei administratae. Je-li tedy možný přepočet zcela shodné dávky zákonem upraven u výsluhového příspěvku vojáků z povolání, musí být taková úprava analogicky aplikována i u výsluhových příspěvků příslušníků bezpečnostních sborů. Nelze totiž připustit, aby se u zcela svým charakterem shodné dávky vojáci z povolání mohli domoci vydání soudně přezkoumatelného rozhodnutí o jejím přepočtu, zatímco příslušníci bezpečnostních sborů by takovou možnost neměli, a v důsledku toho by případně*

opakovaně po dlouhou dobu pobírali výsluhový příspěvek ve výši neodpovídající zákonu. Pokud by soud dospěl k opačnému závěru a uvedenou mezeru by odmítl zaplnit, vedlo by takové řešení k nespravedlivému výsledku. Zvolené řešení je naopak ve prospěch adresáta veřejné správy (příslušníka) a nikterak významně nezasahuje do veřejného zájmu.“

33. Jak vyplývá ze shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu, je třeba v případě výsluhových příspěvků poskytovaných podle zákona o služebním poměru připustit na základě analogické aplikace § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání možnost jejich přepočtu zakotvenou v § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění.
34. Městský soud v Praze proto shledal žalobní námitky důvodnými. Služební funkcionář postupoval v rozporu se zákonem, pokud žádost žalobce o přezkoumání a určení řádné výše výsluhového příspěvku a uhrazení měsíčních doplatků řádné výše výsluhového příspěvku za období od 1. 9. 2010, podanou dne 2. 5. 2019, posoudil jako žádost o obnovu řízení ve smyslu § 192 zákona o služebním poměru ve věci pravomocného rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru č. j. OSZ- 142855/V-On-2010 ze dne 4. listopadu 2010. Za této situace nemohlo být řízení o žádosti žalobce zastaveno z důvodu jeho zjevné právní nepřipustnosti, jak učinil správní orgán prvního stupně s odkazem na § 179 zákona o služebním poměru, neboť žádost žalobce je třeba posoudit v souladu s jeho vůlí jako žádost o přepočet výsluhového příspěvku za období od 1. 9. 2010, o níž je třeba rozhodnout na základě analogické aplikace § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání ve spojení s § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění.

VI. Závěr a náklady řízení

35. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvoinstanční, zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1, 3, 4 s. ř. s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude na správním orgánu, aby posoudil žádost žalobce, doručenou dne 2. 5. 2019, jako žádost o přepočet výše výsluhového příspěvku za období od 1. 9. 2010, o níž je třeba rozhodnout na základě analogické aplikace § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání ve spojení s § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění a rozhodl o přepočtu výsluhového příspěvku žalobce od 1. 9. 2010 podle řádné výše průměrného hrubého měsíčního služebního příjmu žalobce za kalendářní rok 2009, která činí 44 927 Kč, s přihlédnutím k úpravám o všechna zákonná zvýšení od 1. 9. 2010, jakož i o úhradě všech měsíčních doplatků řádné výše výsluhového příspěvku žalobce za období od 1. 9. 2010 do okamžiku splatnosti měsíčního plnění řádně přepočtené výše výsluhového příspěvku žalobce. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
36. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce, a proto soud rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci do rukou jeho zástupce na nákladech řízení částku 15 342 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Výše nákladů řízení o žalobě sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a z odměny za zastoupení advokátem v rozsahu třech úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání repliky – všechna podání žalobce ze dne 15. 1. 2020 17. 1. 2020 a 19. 9. 2020 považoval soud vzhledem k jejich obsahu pro účely

náhrady nákladů řízení za jeden úkon) po 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a), d) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, včetně třech režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH, zvyšují se náklady řízení v rozsahu odměny za právní zastoupení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 2 142 Kč odpovídající této dani.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. listopadu 2020

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu